

Життя - спокуса. І життя - напруга...

Ганна Синьоок

Життя - спокуса. І життя - напруга.
Бо кожен день - над двісті двадцять вольт.
Іскрять нервово чорним білі смуги.
І вдруге прокидається Аскольд.
Він пам'ятає жахи й лихоліття,
Криваві війни, зсуви і бунти.
Мов сторінки, гортаючи століття,
Відшукує у пам'яті хрести.
Були тут і елітні, й монастирські,
Геройські, братські, навіть ворогів...
Та пробудивсь, як більшовицьке військо
Крутянців юних нищило загін.
А далі - знову темрява, безодня,
Глибокий сон, мовчання на межі.
І раптом - спалах світла від сьогодні.
Розплющив очі: постаті чужі.
Мов блискавка ударила у скроні.
Здрігнувся скам'янілий - і підвівсь.
Підняв над схилом знакову ікону -
Ікону Богородиці. Узвіз
Дніпровський, далі вулиці і площі
Осяялися. Божа Благодать!
А нагорі у піднебесній товщі
Хранителі незримі вже стоять.
/Ганна Синьоок, зі зб. "Відчувати на дотик грозу"/